

deri ved at fastsætte en Maksimalarbejdstid ogsaa for de voksne Arbejdere. Thi det er jo ikke nok, at vi gennem Fabriklov, gennem Lærlingelov, delvis gennem Helligdagslov og forsøgsvis ved den Bagerilov, der ligger oppe i Landstinget, ville hjælpe og bøde lidt derpaa. Det er ikke tilstrækkeligt, thi, som jeg har nævnet, der er jo mange endda, der trænge til Beskyttelse. Men naar man gør det og nu sidst rører ved Forholdet for Bagernes Vedkommende, saa forekommer det mig rigtignok, at saa maa de Herrers principielle Modstand være fuldstændig brudt, thi det er jo Principbrud, naar man i det hele taget giver sig til at røre ved disse Forhold.

Jeg synes ogsaa, at det er ganske i Strid med Nutidens lægevidenskabelige Opfattelse, at man skulde indskrænke sig til at søge at fjerne Følgerne af usunde Forhold. Nej, man gaar jo nu den anden Vej, man indfører Hygiejne, man søger at forebygge, men det forekommer mig da, at naar man her kun vil tage sig af Beskyttelse for de mindreaarige, maatte man i Konsekvens med den nuværende lægevidenskabelige Opfattelse lige saa godt gaa til at beskytte Ophavet. Jeg er aldeles ikke i Tvivl om, at hvis det ærede andet Ting i Stedet for at behandle Forslag om 8 Timers-Dagen havde behandlet f. Eks. et Forslag om Stutteri for Væddeløbsheste, havde man været ganske paa det rene med, at man der burde gøre alt for at frede om Ophavet, netop burde sørge for at pleje og dække om det Ophav, der skulde afstedkomme det fremtidige Afkom. Den Maalestok anlægger man ikke her; naar man taler om Arbejdernes Forhold, om det Ophav, der her er til den fremtidige Slægt, har man ikke social Forstaaelse nok til at se saaledes paa Sagen. Jeg mener derfor, at det naturligvis er rigtigt og godt og noget, vi til enhver Tid skulle, at gøre, hvad vi kunne for at dæmme op for bestaaende Sygdomme, bygge Sanatorier og hjælpe Folk, som lide af Tuberkulose og andre Sygdomme, til at komme af med dem, men jeg tillader mig at paastaa, at en god Foranstaltning vilde det ogsaa være, naar vi jævnsides hermed gjorde, hvad vi kunde, for at forebygge Tuberkulose ogsaa derigennem, at man indskrænkede Arbejdstiden for de Folk, der ere udsatte for Sygdommen. Det er et ganske almindeligt Raad, Tuberkulosepatienter faa af Sanatorielægerne, at de maa enten helt gaa bort fra deres tidligere Profession eller indskrænke deres Arbejde ganske betydeligt for ikke at være udsatte for igen

at faa Sygdommen. De have faaet deres Tuberkulose ved den Beskæftigelse, de have, og naar de i nogen Grad kunne svække denne Aarsag, altsaa ved at indskrænke Arbejdstiden eller ved helt at ophøre med denne Beskæftigelse, have de en Mulighed for at komme af med Tuberkulosen, men kunne de ikke det, ere de ubønhørlig hjemfaldne til et Tilbagefald.

Det synes mig altsaa rigtigt at man, jævnsides med de prisværdige Foranstaltninger, man gør for at helbrede Folk, ogsaa paa anden Maade bør gøre, hvad man kan, for at forebygge Sygdommen, og at i saa Henseende en Forkortning af Arbejdstiden er af største Betydning. Det er jo samfundsmæssig set ikke i Samfundets Interesse at faa en hel Mængde Mennesker paa over 60 Aar ind under Alderdomsforsørgelsen. Jeg tror, at det ikke vilde være nogen daarlig Forretning, om Staten blev i Stand til at forlænge Livskraften og Arbejdsdygtigheden for Mennesker og derved unddrage dem Alderdomsforsørgelsen nogle Aar endnu over det 60de Aar ved at virke forebyggende gennem en forkortet Arbejdstid. Det er utvivlsomt, at den Arbejdstid, man nu har, i højeste Grad virker til at udslide Folk og tvinger dem til at modtage den Hjælp, de meget nødig ville have, men som de ere tvungne til at modtage, fordi de ere udslidte og man derfor ikke vil have dem i sit Arbejde. Jeg nævner en anden Sag, som ogsaa vilde finde betydelig bedre Jordbund, hvis man gennem forkortet Arbejdstid kunde faa præpareret et andet og bedre Menneskemateriale, det er Afholdssagen. Jeg husker en Historie, der cirkulerede i min Hjemstavn. Jeg siger en Historie, der cirkulerede, men det var noget; der faktisk var foregaaet. Der var i den første Halvdel af det forløbne Aarhundrede paa et bestemt Værksted derhjemme 6 Svende. Disse 6 Svende havde kun een Frakke, og den skiftedes de til at gaa paa Kro med. Den øvrige Tid af deres Liv tilbragte de paa Værkstedet, eller hvor de sov. For Resten spillede de Kort og foretog sig, hvad de kunde udenfor Arbejdstiden, men den varede i Reglen fra Kl. 5 Morgen til Kl. 8 Aften eller længere. Det var disse Menneskers Liv: naar de havde fri, saa Seksmandsfrakken paa og hen paa Kroen for at danse eller slaas, eller hvad der faldt for. Det er et Eksempel fra den gode, gamle Tid, som mange i deres Kortsynethed ønske sig tilbage, men lad os se paa Forholdene den Gang og nu, saa mener jeg, det er ganske afgjort, at netop